

Bilen kørte op foran det lille gule rækkehus, mors bil holdt der allerede. Træt og hævet i hele ansigtet stod Mina ud, det var blevet mørkt, og hun kunne ane stjernerne på himlen. Hun havde altid elsket stjerner, de gav hende så meget håb, håb om at der var flere muligheder end dem, hun kunne se med sine øjne. Muligheder for en anden tilværelse.

- *Gud, vis mig retningen, jeg kan gå.*

Lyden af hoveddøren fik hende til at kigge op, og hun så Astrid, inden hun vendte sig om. Hun havde tydeligvis ikke fået at vide, hvad der var sket. Men hun ville have mor, og kunne hun bare få duften af hende, den søde rosamilde duft, ville det være skønt.

- Hvor er mor, Astrid?

- Hun er her ikke. Du ser ikke for godt ud. Vi ses, ik'!

Mor var ikke hjemme, og tårerne fik omgående frit spil, mens hun træt og udmattet gik ind ad døren for at blive omfavnet af det eneste menneske, der for alvor betød noget for hende. Ensomheden lagde sig som en tung dyne i hendes sind, og sorgen og smerten blev forstærket af hendes hulken, der spredte sig i det tomme rækkehus.

Søndagen inden årets første lejr tur med den nye klasse i det nye skoleår var turbulent. Kasper havde i den grad følt sig overvåget og forfulgt, og det var blevet intensiveret efter oplevelsen hos Johannes. Den mindste lyd eller skygge gjorde ham utilpas, så han havde gjort, som betjenten havde sagt, og var blevet inden for forældrenes rækkevidde. De ville intet kunne stille op, hvis faren opstod, men det gav en underlig form for tryk ikke at være alene. De havde endnu ikke rigtig snakket sammen, men nikkede og smilede til hinanden. Trods sin unge alder havde han oplevet alt for meget, og alligevel kunne han intet sige til sine forældre.

- Hvor skulle han starte, hvad ville de tænke, og vigtigst, hvad ville de gøre, hvis de vidste alt? Frygten førte ham ud på hans livs vildfarelser, og han havde efterhånden svært ved at skildre, hvad der var sandsynligt og sandt holdt op mod, hvad der var pure opspind. Hans egen manglende visdom bremsede ham og skabte en stor kløft imellem dem.

Til tider kunne han finde sig selv stående yderst ude ved kløften og råbe og skrig, baske med armene og larme så meget, at klippeskråningen kunne kollapse.

- Hvis altså det var virkeligt?

Men de hørte det ikke, de var bare stille silhuetter, der gik omkring ham, som var han død for dem. Alt sammen foregik det inde i hans hoved. Når mørket opslugte ham og åd ham i en mundfuld, skreg alt i hans indre.

- Han kunne ikke hjælpes.

Et forfærdeligt uvejr var over ham, endnu værre end før, og rev hans tøj i stykker i et forsøg på at flæns hans in-

dre. En del af hans hjerte var for længst dødt, og mere var fulgt efter.

Han holdt sørgmodigt hånden mod brystet og mærkede, hvordan en del inden i ham ikke slog i takt med resten. Han ville aldrig komme til at dele sit hjerte med nogen, før han havde et nyt, alt sammen umuligt for en gut som ham. Han var efterladt her, heldigvis med tag over hovedet, men længslen efter at kende til og kendes af nogen bankede stadig på i trods.

Han prøvede at vende sig i sengen.

- Åh nej, ikke endnu en af de dage.

Sammenkrøllet og med spændte muskler vågnede han, endnu en gang fra en nat med grænseløse minder og et såret hjerte, armene ville ikke slappe af, musklerne spillede heavy, og hovedet buldrede. Jamren og beklagelser var til ingen nytte, det havde han forsøgt sig med før og var nær aldrig kommet op.

Han hørte mors kalden, men lå fastlåst stille hen i smerten. I dag skulle de gøre det sidste klar inden turen og mødet med den nye klasse, men først kirke ...

- Hvis bare han kunne få kroppen til slappe af og komme fri ...

Det var ikke, fordi han havde lyst til at komme i kirke, han kunne ikke en gang huske, hvor længe siden det var, han sidst havde bedt en bøn. Han havde besluttet, at Gud var noget pjat, og Gud ville aldrig kunne se igennem fingre med alt det, Kasper havde gjort.

- Det ville han i øvrigt heller ikke selv kunne, hvis han var Gud. Nogle ting giver så store ar i sjælen, at man ikke kan vende om, og hans liv var så godt som ødelagt.

Alligevel havde han det sort på hvidt, at han skulle dukke op, som en del af aftalen, han havde lavet på politistationen. Han skulle afsted, og han skulle tilbyde sin hjælp i kirken.

- Egentlig totalt dobbeltmoralisk og farligt, for hvad ville der ske, når menigheden fandt ud af sandheden?

På en eller anden måde følte han sig så afklædt, da han trådte ind i kirken, og med alle midler havde han gjort alt for at undgå snak og samtaler med andre end Johannes, men alle virkede nysgerrige og nye, som om han var ... Alt rev i ham ... på den ene side... og på den anden. Sorte prikker kom til syne for hans øjne, det var et dårligt tegn, han fik ikke et øjeblik ro. Skriget var vendt tilbage, men han ville ikke spille flere tårer.

- ... for mænd græder ikke, i stedet ville han bide smerten i sig, hvis han dog bare kunne.

I takt med hovedsmerten løsnede kroppen sig, men hvis ikke det gjorde fysisk ondt, så gjorde det ondt indeni.

